

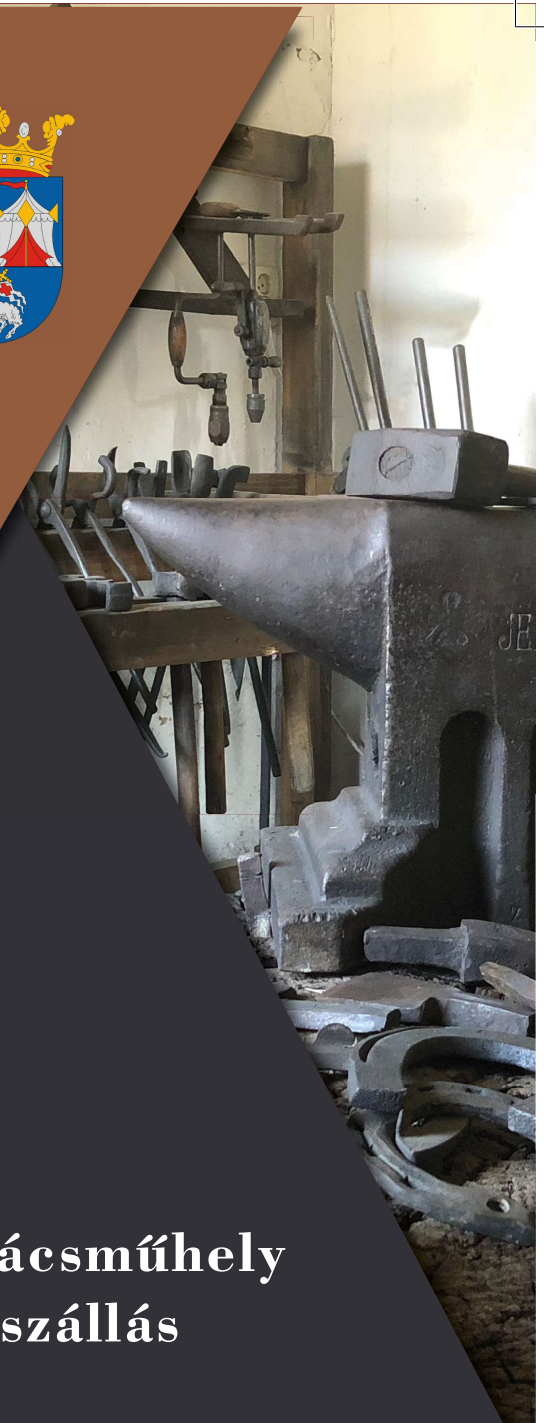
Kiadványunkban ezúton szeretnénk köszönetet mondani Fekete Mihály és Fekete Tamás kovácmestereknek, akik segítettek beavatni bennünket e méltán szép mesterség rejtelseibe, valamint Juhász Józsefnének, aki hosszútávra rendelkezésünkre bocsátotta az eredeti Rákóczi utcai kunszállási műhely helyiségét.

Bejelentkezés

E-mail: kovacs.imre@kunszallas.hu

Tel: +36-70 380 22 65

Kunszállás
Rákóczi utca 4.

Tájak-Korok-Múzeumok
pecsételő hely

Kovácsműhely
Kunszállás

Az utolsó kunszállási patkoló kovácsok

1872-ben látta meg a napvilágot Fekete József a hajdani Majsajakabszállás mai nevén Kunszállás környékén, akinek 11 szép kort megért gyermekéből az 1920-as évek táján 3 fiú gyermeke Mihály, Imre és János a kovács mesterséget választotta szakmájának. Ezt követően Mihály és Imre fiai is: ifjabb Fekete Mihály /1947-2013 / (Kecskemét) és ifjabb Fekete Imre / 1935-1983 / (Kunszállás) folytatták az ősi mesterséget. Örvendetes hogy Miska bácsi fia Fekete Tamás /1973- / --aki édesapja mellett valamint a Kiskunfélegyházi Gépészeti Szak-középiskolában alapozta meg fémipari ismereteit -- tovább élte Kecskeméten e szép mesterséget.

id. Fekete Imre (Kunszállás) és testvérei Mihály (Kecskemét) és János (Kunszállás) jövedelmét kerék és szekérgyártással, illetve azok javításával is gyarapították. A mesterek általában gyógyították, áptolták is a lovakat. Kitakarították a szájukat, kihúzták a beteg fogukat, vért eresztettek belőlük, hogy csökkentsék a vérnyomást.

A múlt század ötvenes éveinek közepétől, egyre ritkábban táncoltak a szikrák a kovácsműhely tűzhelyén, mert a mezőgazdaság, a közlekedés gépesítése csökkentette a ló igásállatként való használatát. A patkolás napjainkban már azért sem olcsó, mert egy kiló kovácsszén igen drága, és négy patkó elkészítéséhez közel öt kiló szén szükséges.

Amikor kinyitjuk a falu eredeti kovácsműhelyének közel 90 éves nyikorgó ajtaját, füstszag csapja meg az orrunkat. Bár Fekete Imre a falu határában és János bácsi Kunszálláson évtizedekkel ezelőtt patkoló utoljára lovat, a falakba és a gerendás mennyezetbe beivódott évszázados füst még nem tűnt el. Az eredeti kovácsműhelyben újra együtt találhatók a: tölgyfa-törzsből készült henger alakú tőke, amelyen az üllőt rögzítették, az 1907-ből származó fújtató, a szintén nagyon régi tűzhely (kohó), fúrók, lópatkók, reszelők, fogók, kalapácsok, lyukasztók, matricák.

A múlt század közepéig a lópatkolás jól jövedelmező mesterség volt. Erre utal, egy magyar közmondás is: -Szurtos kovács... fényes garas- azaz sok pizsokkal jár ez a mesterség, de a kovácsnak és a családjának volt mit a tejbe aprítani.

Ezt a testi erőt, kézügyességet, figyelmet, türelmet igénylő mesterséget azért is választották, mert szerették az okos, tisztá hűséges lovakat. Bár a mestert és inasait néha megrugdosták, megharapták a lovak, de ezek a sérülések nem hagytak maradandó nyomokat a kezükön vagy a lábukon. Szikrák gyakran pattantak a szemükbe, de ezt egy kis kenőccsel maguk gyógyították.

Az eredeti működőképes állapotba visszaállított ősi mesterséget bemutató kovács műhely „felélesztésével” szeretnénk tisztelni, id. Fekete Imre és id. Fekete János, valamint ifj. Fekete Imre kunszállási kovács mesterek emléke előtt.